

بستن کمر بند می تواند خطر مرگ و میر را در سر نشینان صندلی عقب، ۲۵ تا ۷۵ درصد کاهش دهد.

خدا حافظی
«حالا خورشید»

شهروند| برنامه رضارشیدپور ۲۲ اسفند امسال به پایان می رسد و پخش سری جدید آن تابستان سال ۹۸ دوباره روی آنتن می رود. حالا خورشید برنامه صبحگاهی است که از چندسال قبل به تهیه کنندگی و اجرای رضارشیدپور از شبکه سه سیما پخش می شود؛ برنامه ای که به موضوعات اجتماعی و فرهنگی می پردازد. چند ماه قبل تیم حالا خورشید ماجرای تأخیر خبر شبانهگاهی ۲۲ و واکنش مجری آن را به تمسخر گرفت، اما بعد با واکنش تند معاونت سیاسی سیما روبه رو شد. آنها غش کردن او روی آنتن حالا خورشید را با این جمله هاسوزه گزارش خود کردند: «اگر می خواهید سالم و ورشید باشید؛ به این نکات توجه کنید تا در هنگامه مشکلات دچار حمله قلبی نشوید.»

هیجان انگیز

چرا هر فیلمی که توقیف شد، فیلم خوبی نیست؟
آشغال های دوست نداشتنی»

ادامه از صفحه اول | بعد از آن نیم ساعت امامت زری توی چشم زن و شاید بد نباشد بگویم، توی ذوق زنی به فیلم اضافه می شود که تا قبل از صحنه پایانی فیلم جا خوش می کند و آن قدر خودش را پررنگ می کند که حوصله خیلی ها را سر می برد؛ این که آدم های مرده در خیال بازمانده ها سه وجهی که کسی بهتر از زنی که هم مادر است، هم همسر و هم خواهر - سر و کله شان پیدا شود، نه موضوعی جدید است نه ایده ای تازه یافته در سینما. اما آن چه از لحاظ فرم، کارگردان «آشغال های دوست نداشتنی» را به خود متسغول یا در اصل او را در چنگ خود گرفتار کرده است، «سعی» برای نگاهی جدید به این موضوع و در آوردن ایده ای تازه از آن است؛ موضوعی که بیشتر فیلم به آن می گذرد و آن همان ایده حرفزدن آدم های مرده در قاب هایشان، سر طاقچه است.

حال موضوع اینجا است که اگر کارگردان خواسته گفت و گویی بین چند نفر را شکل بدهد که هر کدام نماینده یک دهه از تاریخ معاصر ایرانند و البته مردانند، ایده «شش سنگ» حرفزدن از میان قاب های زهور در رفته، آن هم در بیشتر زمان یک فیلم چقدر جواب خواهد داد؟ آن هم با وارد کردن طنزی که سعی دارد از تلخی ماجرا کم کند، غافل از این که بخش زیادی از آن، باسماهی و خام باقی مانده و شاید به تلخی فیلم از دید تماشاگران حرفه ای اضافه هم کرده است. ایده استفاده از آدم های مکان ها و زمان هایی که حذف شده اند، ایده جدیدی نیست؛ ایده ای که کارگردانان کاردرستی مثل «فون تریه» آن را مثلاً در شاهکار «داگول» با برداشتن دیوارها و مرزها خلق کرده اند یا قضایی حذف شده و مانور روی «نیستی» که در فیلم های «لینچ» خلق می شود؛ فیلم هایی که اگر فکر باشد فانتزی ای هم به آن وارد شود، بجا و به اندازه و درخت نشین خواهد بود نه آن قدر توی چشم که کل فیلم را تحت تأثیر قرار دهد.

موضوع دیگری که فیلم «آشغال های دوست نداشتنی» را در همه این سال ها بر سر زبان ها انداخته، توقیف ۶ ساله آن و راه ندادنش به جشنواره فیلم فجر است؛ موضوعی که محسن امیربوسی را آن قدر مشغول کرد و آن قدر به قول خودش انرژی اش را گرفت که نگذاشت او به فیلم دیگری حتی فکر کند! (نقل به مضمون در شب اول اکران «آشغال های دوست نداشتنی» در سینما چهار سو) گفته ای که به نظر، بیشتر یک بهانه ساده می آید تا یک دلیل واقعی این وسط در این باره یک سوال ساده مطرح است: این که اگر اساساً در ایران یا هر کشوری که محصولات فرهنگی یا محدودیت هایی مواجهند، فیلمی با محصولی توقیف می شود، نشان دهنده این است که آن محصول شاهکار است یا خوب است یا نقدی به آن وارد نیست؟ پاسخ مسلماً خیر است و نمونه ها برای ثابت کردن این پاسخ، بسیار است: نمونه اش «عصباتی نیستم» درمیشیان یا «خانه پدری» عیاری و... که نقدهای بیجا و بیجایی به آنها وارد است. در چند روزی که از اکران «آشغال های دوست نداشتنی» می گذرد، آن قدر ۶ سال توقیف این فیلم بر آن و حرف های کارگردان و نگاه تماشاگران و حتی منتقدان فیلم سسایه انداخته که انگار جلوی یک نقد درست و درمان را گرفته. فیلمی که با همه سعی اش برای شعار ندادن، پر است از شعار های تکراری و خسته کننده ای که پشت بازی های به ظاهر خوب اما در واقع، سطحی و تضعیف باز یگرانی مثل شهاب حسینی و حبیب رضایی پنهان شده است.

خبر

سرگردانی هوروش بندوی ها در ۱۴۷ کیلومتری مشهد

شهروند| یک کنسرت دیگر در شهرستان فیروزه در ۱۴۷ کیلومتری مشهد لغو شد، آن هم فقط چند ساعت قبل از برگزاری آن. هوروش بند از زمانی که قطعه «ماه پیشبونی» در جشنواره موسیقی ما اول شد، تقریباً همه شناخته شده، گروهی که حالا کنسرتشان در مشهد لغو شده و قرار است بلیت هایشان به خریداران بازگردانده شود. سام هنگری، مدیر برنامه هوروش بند هم به «شهروند» می گوید: «برنامه های که مجوز می گیر، هیچ دلیلی برای لغو آن وجود ندارد اما این کنسرت هم مثل همه کنسرت هایی که در این استان لغو می شود، لغو شده است. الان هم چیه های گروه ما الان آن جا آواره هستند.» در یوز ابوالفضل حکیم پور، سرپرست فرمانداری فیروزه اعلام کرد که به دستور دادستانی کنسرت هوروش بند که اجرای آن اعلام برنامه ریزی شده بود، لغو گردید.

فیلم از توقیف رها شده محسن امیر یوسفی فیلم کاملی نیست ولی... دوست داشتنی تر از خیلی اشغال های دیگر!

امین فرج پور | «آشغال های دوست نداشتنی» بی تردید شاهکار نیست. مثل «عصباتی نیستم»، «خانه پدری»، «سننوری» و بی شمار فیلم هایی که در تمام سال های اخیر زیر تیغ سانسور رفته اند. ادعای شاهکار بودن هم ندارد. اما همین که با مشکل مواجه شده و سال ها بلا تکلیفی را تحمل کرده، نشان از این دارد که بی شک چیزی، آتی، حرفی دارد که خیلی از فیلم ها ندارند. یعنی که فیلم ارزشمندی است، حتی اگر شاهکار نباشد. یکی از همکاران من مطلبی نوشته با عنوان «چرا هر فیلمی که توقیف شد، فیلم خوبی نیست؟» درباره این که «آشغال های دوست نداشتنی» فیلم حرام شده ای است که ایده های خوش را هدر داده. نوشته ای که شاید در برخی از زمینه ها حق داشته باشد، اما از این رو که موضوع مهمی را در متن سینما و فرهنگ ایران نادیده گذاشته تا حدی غیر منصفانه بنظر می رسد.

بله؛ «آشغال های دوست نداشتنی» بی شک در زمینه هایی مشکلاتی دارد که البته نمی دانیم تا چه حد کمبودهای فیلم است و تا چه حدی آسیب ها و کمبودهای این فیلم ریشه در سانسور دارند. به بی شک محسن امیر یوسفی می توانسته موضوع فیلمش را روان تر و پرهیز از آیینی که هست، روایت کند. به این فیلم نکات مبهم و گنگی دارد، مثل هر فیلم دیگری، مثل «عصباتی نیستم»، «خانه پدری»، «سننوری» و بی شمار فیلم هایی که در تمام سال های اخیر زیر تیغ میزوری رفته اند. اما این را نباید نادیده گرفت که با هر متر و معیاری، «آشغال های دوست نداشتنی» به رغم این که سال ها از زمان ساخته شدنش می گذرد، اما باز هم فیلم بهتری در قیاس با بسیاری از فیلم های امروز است. حداقل این که فیلم در گذر این سال ها کمینه نشده و به روز است. با شجاعت دست گذاشته روی یکی از پرشورترین مقاطع تاریخ معاصر ایران مرزوبوم که سال ها تلاش بر این بوده تا در سایه بماند. اینجا همه یعنی «آشغال های دوست نداشتنی» چیزی دارد که بسیاری از فیلم ها از آن بی بهره اند. کافی است این فیلم را با بهترین های جشنواره امسال قیاس کنید تا بفهمید چه می گویم. در میان ده ها فیلم با هر پنه های چند دهه میلادی که انگار نه انگار در جایی با چنین مسائل و مصایبی ساخته شده اند، «آشغال های دوست نداشتنی» جزو معدود فیلم هایی است که در داد زخم دارد. امیر یوسفی با همین یک فیلم نشان می دهد که درد را شناخته و آگاهانه درباره اش فیلم ساخته یعنی نبض جامعه اش را می داند و برای یک فیلم اجتماعی؛ این یعنی فیلم موفق و خوبی است و برای همین هم هست که توقیف را تجربه

کرد. به این دلیل است که فکر می کنم به رغم این که پرشور همکاران در این مورد که «چرا هر فیلمی که توقیف شد، فیلم خوبی نیست؟» می تواند موضوع اصلی بحثی درباره «آشغال های دوست نداشتنی» و هر فیلم توقیفی دیگری باشد؛ اما از آن مهمتر این پرسش است که «چرا در سینمای ایران هر فیلم خوبی با خطر توقیف روبه روست؟» و اتفاقاً این پرسش است که در نهایت می تواند این موضوع را که «چرا هر فیلمی که توقیف شد، فیلم خوبی به شمار می آید» آسیب شناسی کند. کافی است اسامی فیلم هایی که در سال های اخیر، از دهه ۸۰ به این سو، به سد سانسور و توقیف خورده اند، مرور کنید تا ببینید چه می گویم: خانه پدری، عصباتی نیستم، خانه دختر، صدسال به این سال ها، سننوری، طلای سرخ، آفساید، گزارش یک جشن، به رنگ ارغوان و... فیلم هایی هستند که نه تنها در کارنامه سازندگان شان جزو بهترین آثارشان محسوب می شوند، بلکه در بین فیلم های هم دوره شان نیز یک سر و گردن از دیگر فیلم ها بالاترند و رشیدتر جلوه می کنند. حالا بیایید با هم مرور کنیم فیلم های بدقیلم فارسی (یا هر واژه دیگری که به ذهنتان می آید) سینمای ایران را که در همین باز زمانی توقیف شدند. ماورمی کنید حتی یک فیلم از این نوع را نیز در میان توقیفی هانی توان یافت؟ آیا این نکته نباید موجب سرفکندگی برای مدیرانی شود که به بهانه های

درباره بازیکن دور گه ای که بدنش سرشار از خالکوبی است و یک کلمه فارسی بلد نیست

اشکان دژا که بسکتبال را بشناسید!

ما یک رستم پور در گفت و گو با «شهروند»: قول می دهم خیلی زود فارسی یاد بگیرم

شهروند | چندی پیش

روند جذب بازیکنان دور گه برای حضور در تیم ملی بسکتبال ایران آغاز شد و چند بازیکن در ماه های اخیر با حضور در اردوهای تیم ملی محک خوردند. در این میان بازیکنی که به نظر می رسد از همه کیفیت بالاتری داشته باشد، یک بسکتبالیست دور گه ایرانی - آمریکایی بود. مایک رستم پور بعد از حرف و حدیث های چند روز قبل برای نخستین بار پایش به تهران باز شد و امروز هم برای نخستین بار با پیراهن تیم ملی ایران مقابل ژاپن به میدان می رود.

متولد امریکا با پدری ایرانی

مایکل مازار رستم پور متولد ۲۹ آذر ۱۳۷۰ در مینه سوتا است که پدری ایرانی و مادری آمریکایی دارد. او بسکتبال را در آمریکا بازی کرد. دوران دبیرستان آغاز کرده و در دانشگاه «گریسون کانتی تگزاس» زیر نظر مربیان حرفه ای بسکتبال را آموخته و مدتی هم در کمب تانستان تیم دالاس ماوریکس که در NBA شرکت می کند، حاضر شده است. او در سال های اخیر در کشورهایی مثل کانادا، مکزیک و اسلوواکی بازی کرده و سابقه قهرمانی در

لیگ اسلوواکی را هم در کارنامه دارد.

پسری با خالکوبی زبان انگلیسی

نکاتی که در نخستین نگاه درباره مایک رستم پور به چشم می خورد، خالکوبی های زیادی است که روی بدن او دیده می شود. اتفاقی که معمولاً بین بسکتبالیست های ایرانی حداقل تا این حد دیده نمی شود. بهر حال این بازیکن با فرهنگ خارج از ایران بزرگ شده و حتی به زبان فارسی هم مسلط نیست. او فعلاً با هم تیمی هایش هم به زبان انگلیسی صحبت می کند؛ اگر چه در صورت تداوم حضورش در تیم ملی مجبور است زبان فارسی را هم یاد بگیرد. البته مایک غذا و موسیقی ایرانی را جزو علائق خود دانسته و گفته با آنها بزرگ شده است.

مایک در نقش اشکان

وقتی به مایک رستم پور نگاه می کنیم و شرایط او را می سنجیم، ناخودآگاه به یاد اشکان دژا که می افتیم. اشکان که چندسال قبل با نظر کی روش به تیم ملی ایران پیوست، خیلی زود به یک مهره کلیدی برای فوتبال تبدیل شد و

امروز، صعود رسمی به جام جهانی

تیم ملی بسکتبال ایران امروز از ساعت ۱۸ در سسالن آزادی از ژاپن میزبانی می کند و در صورت پیروزی، صعود خود به جام جهانی را قطعی خواهد کرد. با این که شاگردان شاهین طبع قبل از آغاز پنجره ششم صعود خود به جام جهانی را تا حدودی قطعی کرده اند، نیاز به یک پیروزی خانگی دارند تا کارشان به اما و اگر کشیده نشود. با وجود غیبت ستاره هایی مثل حامد حدادی، صمد نیکخواه و ارسلان کاظمی چیزی جز شکست ژاپن، مردم را راضی نمی کند. وزیر ورزش هم دیروز با حضور در تمرین آسمانخراش ها به آنها قول با دانش در صورت صعود به جام جهانی را داد.

تربیتون

علی دایی: «مسابقه با الریان قطر، بازی سخت و سطح بالایی بوده؛ با ترکیبی جوان به میدان رفتیم و همین موضوع روی عملکرد تیم تأثیر گذاشت. نفرت ما کم تجربه بودند ولی با این شرایط، نمایش قابل قبولی برابر الریان ارائه کردیم. در دقیقه ۸۵ فرصت بسیار خوبی داشتیم که اگر آن را به گل تبدیل می کردیم، پیروزی می شدیم؛ متأسفانه از این فرصت استفاده نکردیم و در نهایت باختیم. تیم ما تجربه لازم برای رویارویی با تیم قدرتمندی مثل الریان را نداشت.»

برانکو ایوانکوویچ: «طرفدار ضربه پنالتی چپ نیستم. یحیی گل محمدی مقابل چین در نیمه نهایی جام ملت های سال ۲۰۰۴ این ضربه را زد. اگر آن توپ گل می شد مادر فینال بازی می کردیم که نشد! این ضربات ریسک بالایی دارد، اما اگر به گل تبدیل شود خیلی زیبا خواهد شد. متأسفانه برنامه ریزی این طور شده و ما نمی توانیم روی آن تأثیر گذار باشیم. بازی های خودمان را به خاطر لیگ قهرمانان آسیا هر هم زدیم. این فشاری که به شما وارد کرده، برای بازیکنان جهانی هم مشکل ساز می شود. به همین دلیل حسین ماهینی و محمد انصاری را به دلیل مصدومیت سنگین از دست دادیم.»

محمد اصفهانی: «بعد از انتشار نوار مرکب خوانی استاد شجریان در ماشین در حین مسافرت و شنیدار صدای بنیان از استاد پرسیدم چرا پرازان خوانی آثار بنان را انجام نمی دهید و استاد گفتند بنان جای باز خوانی ندارد و آثاری را باید باز خوانی کرد که بتوانی بهتر از نسخه اصلی ارائه بدی، تمام این گفته ها و درس اساتید بزرگ من، باعث شدند تا همواره طالب تنوع و به چالش کشیدن خودم باشم و گذشته خودم را، حتی اگر گذشته خوبی باشد، تکرار نکنم.»

نورس چکنواریان: «همایون خرم هنرمند بزرگی بود، همان طور که دوست خوبی هم بود. ایشان در ۲۰ سال اخیر عمرشان در تمام کنسرت های من شرکت می کردند. به عقیده من، دانسته های ما، هدایای خداوند هستند و طبق گفته جبران خلیل جبران «بیچه از مادر متولد می شود، اما از مادر نیست» موسیقی هم از ما ایجاد می شود اما متعلق به ما نیست و قدرت الهی است که باعث خلق آثار می شود.»

روز گذشته یکی از خبرگزاری ها در خبری اعلام کرد که با اعلام مسعود سلطانی فر وزیر ورزش و جوانان، ایرج عرب به عنوان مدیر عامل باشگاه پرسپولیس منصوب شده است. بعد از این اتفاق عرب طی نامه ای از وزیر ورزش بابت انتخابش تشکر کرد و نامه او نیز در رسانه ها منتشر شد اما ساعتی بعد مازار ناظمی مدیر روابط عمومی وزارت ورزش در توئیتر خود اصل خبر را تکذیب کرد. ناظمی اعلام کرده که انتخاب مدیر عامل باشگاه پرسپولیس با نظر هیأت مدیره باشگاه صورت می گیرد و وزیر ورزش صحبتی در این خصوص نداشته است.

رویداد

عرب مدیر عامل نشده، ذوق گرد!

روز گذشته یکی از خبرگزاری ها در خبری اعلام کرد که با اعلام مسعود سلطانی فر وزیر ورزش و جوانان، ایرج عرب به عنوان مدیر عامل باشگاه پرسپولیس منصوب شده است. بعد از این اتفاق عرب طی نامه ای از وزیر ورزش بابت انتخابش تشکر کرد و نامه او نیز در رسانه ها منتشر شد اما ساعتی بعد مازار ناظمی مدیر روابط عمومی وزارت ورزش در توئیتر خود اصل خبر را تکذیب کرد. ناظمی اعلام کرده که انتخاب مدیر عامل باشگاه پرسپولیس با نظر هیأت مدیره باشگاه صورت می گیرد و وزیر ورزش صحبتی در این خصوص نداشته است.

سعی می کنیم ژاپن را شکست دهیم و من هم کاملاً آماده ام.»